

'Ja, ik kan! Eindelijk!' zeg ik blij.

Ik leg het woord "luwte". Dat is een ingewikkeld woord, het betekent een plek waar de wind niet waait. Dat heb ik van mama geleerd.

We spelen scrabble met z'n drieën aan de keukentafel na school. Het is een paar weken na de zomervakantie. Maarten en ik drinken thee, mama heeft een mok koffie.

'Goeie,' zegt Maarten.

Er wordt op de keukendeur geklopt.

'Binnen!' roept mama.

'Ha, Inés, hoe is het?'

Het is Mirjam, mama's beste vriendin. Ze werken op dezelfde middelbare school. Ze komt vaak bij ons. Ze heeft meerdere oorbellen in haar oren, dat wil ik ook, maar mama zegt dat ik nog moet wachten tot ik ouder ben.

'Hee Mir, kom zitten. Hoe was je dag?' vraagt mama.

'Goed, wel druk. Ik dacht, ik kom even langs. Hoe is het hier dan?' zegt Mirjam.

Ze kijkt om zich heen. Op het aanrecht staat een stapel vieze vaat en de tafel bij de bank is bezaaid met boeken, vieze borden en mokken. Ineens schaam ik me voor hoe het huis eruitziet.

'Is alles oké?' vraagt Mirjam.

'Uh, ja hoor. Alles oké!' zegt mama iets te overtuigend. 'Alleen een beetje moe de laatste tijd,' voegt ze eraan toe.

Volgens mij is het meer dan alleen moe de laatste tijd. Er klopt iets niet, maar ik kan niet goed verwoorden wat er met mama aan de hand is. Ik moet het thuis maar eens wat beter regelen, ik wil niet dat Maarten en Mirjam het hier zo slordig zien. Mama is helemaal niet slordig, ze zorgt ervoor dat alles juist altijd opgeruimd en schoon is.

Moet ik tegen Mirjam zeggen dat er iets met mama aan de

hand is? Maar ze is mama's beste vriendin, als er iets is, zou ze het wel aangeven? Of niet? Ik zeg het ook niet altijd tegen Maarten als er iets is, want soms denk ik dan dat hij het toch niet begrijpt. En misschien is mama bang dat ze Mirjam tot last is. Dat denk ik niet, Mirjam en mama kennen elkaar al heel lang en ik weet zeker dat Mirjam het wil weten als het niet goed gaat. Misschien heeft ze het ook al wel gemerkt, net zoals ik, maar wil ze wachten tot mama er zelf over begint. Ik vind het lastig, weet niet wat de juiste keuze is.

Het is weekend. Ik moet altijd na de zomervakantie weer wennen aan het ritme van school. Stippeltje en Lies leven niet met het ritme van schooldagen, weekenden, vrije woensdagmiddagen en vakanties. Zij leven simpel, ze staan op met de zon en gaan weer slapen als het donker wordt.

Ze scharrelen in de tuin, aan de achterkant van het huis. Ik zit vlakbij, in het gras. Het liefste zou ik willen dat ze ook binnen mogen scharrelen. Maar ik begrijp dat het niet mag. In ons huis zouden overal kippenpoepjes liggen. Ook denk ik dat ze liever buiten rondlopen. Ik pluk wat aan het gras om mij heen. Het is droog. Het was een warme, nee, hete zomer. Ook nu, in september, is het warm. Ik draag nog steeds korte broeken en ik heb nog steeds stomme muggenbulten. Mama zegt dat ik er niet aan moet zitten, maar als zij zelf een muggenbult heeft, zie ik haar ook gewoon krabben.

Toos komt naar mij toe. Hij lag tegen het huis aan, lekker in de schaduw tussen de planten. Zijn grijze vacht glimt in de zon. Hij miauwt zachtjes. Ik aai hem. Zouden de dieren ook merken dat er wat is met mama? Misschien ben ik wel de enige die het ziet? Geen idee. Ik denk dat de dieren het wel merken, maar ze kunnen niks zeggen, niet met woorden. Ik kan dat natuurlijk

wel. Maar tegen wie? En wat moet ik dan zeggen? Dit soort dingen leer je niet in groep 5.

Op school maken we opdrachten over teksten en sommen. Gelukkig mogen we ook lezen en knutselen. Vorig jaar vond ik geschiedenis het leukste. De juf van vorig jaar, juf Doris, kon prachtige verhalen vertellen over vroeger. Mensen leefden toen heel anders dan nu. We zijn met de klas ook naar een kasteel gegaan dat honderden jaren geleden is gebouwd. Ik kan me lastig voorstellen hoe lang dat is. Dit jaar is meester Joost onze meester. Hij is wel aardig, maar zo serieus. Deze week op school mochten we heel lang niet praten, zelfs niet fluisteren, omdat hij vond dat we niet goed aan het werk waren. Terwijl we aan het kletsen en werken waren tegelijkertijd. Maar dat snapt hij niet, hij zegt dat dat niet kan. Die ochtend leek een eeuwigheid te duren.

Eens in de twee weken is er sowieso één dag dat het nog wel gezellig is in huis. Dan komen Mirjam en Geert. Het is altijd op een vrijdag.

Mama en Geert kennen elkaar van hun studie Nederlands. Mirjam kent Geert doordat ze mama kent. Samen koken ze graag en bespreken ze boeken. En ik mag erbij zitten.

Geert draagt net zoals ik altijd twee verschillende sokken. Hij heeft vandaag een vlinderdasje om. Hij kleedt zich altijd erg excentriek. Zo noemt mama dat. Dat betekent bijzonder.

Geert is getrouwd met Koen. Koen komt soms ook, maar meestal niet. Vandaag is hij er niet. Als hij wel komt dan neemt hij zijn gitaar mee en dan maken we samen een liedje dat we dan opvoeren voor ons driekoppige publiek. Zij koken en wij oefenen ons optreden. Ik zing en Koen speelt gitaar.

Vandaag maken ze een lasagne met veel groente en kaas. Niet